

کشیش تَت استیوآرت

تجهیز مقدسان

بررسی عطاهاى انگیزش دهنده روح القدس

مؤسسه "تعلیم"

TALIM Ministries

فهرست مطالب

۴	صفحه	هر ایماندار عطای خاصی دارد	بخش نخست:
۷		کشف عطا‌های شخصی	بخش دوم:
۱۱		عطای نبوت	بخش سوم:
۱۶		عطای خدمت	بخش چهارم:
۲۱		عطای تعلیم	بخش پنجم:
۲۶		عطای تشویق	بخش ششم:
۳۱		عطای دادن	بخش هفتم:
۳۶		عطای رهبری	بخش هشتم:
۴۱		عطای رحم و شفقت	بخش نهم:

مترجم: آرمان رُشدی

TALIM Ministries, Inc.

P.O. Box 47 17 36
Aurora, Colorado 80047-1736
U.S.A.

Fax: +1-303-873 62 16
E-mail: tatstewart@compuserve.com

(Anno Domini 2007)

هر ایماندار عطای خاصی دارد

”و اوست که بخشید برخی را به‌عنوان رسول، برخی را به‌عنوان نبی، برخی را به‌عنوان مبشر، و برخی را به‌عنوان شبان و معلم، تا مقدسان را برای کار خدمت آماده سازند“ (افسیان ۴: ۱۱-۱۲، هزاره نو).

در طول سالهای متمادی که به کلیساها سرکشی می‌کنم، مشاهده کرده‌ام که بسیاری از رهبران دعوت کتاب‌مقدس را در خصوص تجهیز مقدسان برای کار خدمت، به‌کلی اشتباه درک کرده‌اند. بارها شده که به شبانانی بر خورده‌ام که خسته‌اند و بیش از حد توان خود کار می‌کنند و حتی از باری که برای کلیسایشان حمل می‌کنند دلزده‌اند. با شبانانی روبرو شده‌ام که به من گفته‌اند حتی برای تعطیلاتی کوتاه نیز نمی‌توانند کلیسا را ترک کنند، زیرا کسی نیست که کلیسا را رهبری کند. در همین حال، ساعت‌ها پای درد دل اعضای عادی کلیساها نیز نشسته‌ام که شکایت می‌کرده‌اند که شبانشان سهمی در خدمت به ایشان نمی‌دهد. نتیجه روشن چنین روشی در رهبری، شبانانی خسته و اعضای سردرگم می‌باشد. با مشاهده رشد کلیساهایمان، این بار را در دل خود احساس می‌کنم تا قلم به‌دست بگیرم و در باره مجهز ساختن مقدسان مطالبی بنویسم.

در آیه‌ای که ذکر کردیم، مشاهده می‌کنیم که خود عیسی خدمت‌های مختلفی به کلیسا عطا فرموده تا وظایف گوناگونی تحقق یابد. اما خواه شخص خوانده شده باشد تا مبشر باشد یا شبان، به‌نظر می‌رسد که رسالت هر دو یکی باشد که آن همانا تربیت دیگران برای خدمت به مسیح همراه ما می‌باشد. پولس رسول تعلیم می‌دهد که چنانچه دیگران را مجهز سازیم تا در کنار ما خدمت کنند، بدن مسیح را بنا کرده‌ایم؛ بنا شدن بدن منجر می‌شود به اتحاد در ایمان؛ و اتحاد در ایمان نیز منجر می‌شود به تربیت تعداد بیشتری از ایمانداران بالغ. کار خدمت هرگز نباید توسط شخصی واحد صورت پذیرد، چرا که در اینصورت، سایرین از شادی کشف عطاها و خدمات روحانی خود محروم می‌مانند. وقتی

ایمانداران خدمت خود را کشف کنند، خواهند توانست با دیگران همکاری کنند و در مسیح رشد نمایند. شبانی که خود را خادمی تک و تنها می‌پندارد، سایرین را برای انجام خدمت تربیت نمی‌کند و مانع رشد کلیسایش می‌شود، هم به‌لحاظ روحانی و هم به‌لحاظ تعداد اعضا. اما شبانی که تفکری کتاب‌مقدسی دارد، خواهد کوشید تا به جماعتش در باره عطا‌های روحانی تعلیم دهد و فرصت‌هایی برای گله خود فراهم آورد تا عطاها و خدمات مناسب خود را کشف کند.

پولس رسول می‌نویسد: ”اما در باره عطایای روحانی، ای برادران نمی‌خواهم شما بی‌خبر باشید“ (اول قرن‌تین ۱:۱۲، ترجمه قدیمی). بسیار مهم است که کلیسا موضوع عطا‌های روحانی را درک کند. روح‌القدس عطا‌های روحانی را به ایمانداران عطا می‌فرماید تا برای نفع همگان در بدن مسیح به کار برده شود. ”ظهور روح به هر کس برای منفعت همگان داده می‌شود“ (اول قرن‌تین ۷:۱۲). به هر ایمانداری میزان معینی از فیض مسیح عطا شده تا قدرت یابد که به میزان معینی در خدمت زمینی مسیح شریک شود. ”اما به هر یک از ما به فراخور اندازه بخشش مسیح، فیض بخشیده شده است“ (افسیان ۷:۴، هزاره نو). هیچ فردی نمی‌تواند به‌تنهایی پری و کمال مسیح را بر زمین متجلی سازد؛ اما وقتی هر عضوی از بدن عطا‌های خدمت را تحت حاکمیت و اقتدار مسیح به‌کار می‌برد، آنگاه کلیسا می‌تواند حضور مسیح را در این دنیا جلوه‌گر سازد. واقعیت غم‌انگیز این است که بسیاری از شبانان و ایمانداران در باره این حقیقت بسیار کم می‌دانند. عدم آگاهی از این حقیقت موجب نتایجی فلج‌کننده در بسیاری از جماعت‌ها شده است. ذیلاً به چند مورد آن اشاره می‌کنیم.

۱- عدم آگاهی از عطا‌های روحانی موجب سرخوردگی اعضا می‌شود. سرخوردگی به چند صورت ظاهر می‌شود. بعضی‌ها هرگز به کشف این امر نائل نمی‌گردند که چه خدمت خاصی دارند، زیرا فکر می‌کنند که خدمت محدود می‌شود به خدماتی خاص و رسمی و نمی‌بینند که برای خدمت به مسیح، راهها و روشهای متفاوت و گوناگونی وجود دارد. فکر می‌کنند که خدمت یعنی موعظه و رهبری پرستش یا مقام شیخی، و چون از ایشان خواسته نمی‌شود که این وظایف را انجام دهند، احساس

طردشدگی می‌کنند. برخی دیگر بر اساس عطا‌های خاصی که خدا به ایشان داده، بعضی از نیازها را در کلیسا می‌بینند اما نمی‌دانند چگونه آنها را برطرف سازند. به‌طور خلاصه، همه اینها باعث سرخوردگی ایمانداران می‌گردد.

۲- عدم آگاهی از عطا‌های روحانی موجب می‌شود شخص به‌گونه‌ای غیرمنصفانه خود را با دیگران مقایسه کند. در اوائل زندگی روحانی‌ام، ایماندارانی را می‌دیدم که مبشرینی توانا بودند؛ و من احساس خطا می‌کردم که چرا مانند آنان نیستم. وقتی خود را با کسانی مقایسه می‌کنیم که از برخی عطاها برخوردارند، ممکن است یا احساس حسادت کنیم یا احساس دلسردی. وقتی کشف کردم که عطا‌های روحانی من، تشویق و بنا و شبانی است، احساس کردم که آزاد شده‌ام تا خودم باشم. خادمی که به گله‌شان در باره عطا‌های روحانی تعلیم می‌دهند، خدمت بزرگی به آنان می‌کنند که سبب می‌شود احساس خطا برداشته شود و افراد با قدرت خدمت کنند.

۳- عدم آگاهی از عطا‌های روحانی موجب بروز منازعه در بدن مسیح می‌گردد. هر فرد به امر خدمت از دریاچه عطا‌های روحانی خود می‌نگردد. منظورم این است که کسی که عطای بشارت دارد، اصالت ایمان سایرین را بر اساس میزان شهادت و بشارتشان می‌سنجد. آنانی که عطای سخاوت دارند، اصالت سرسپردگی دیگران را بر اساس پولی که به خداوند می‌دهند، می‌سنجند. چقدر احساس آزادی کردم وقتی پی بردم که هر کس به بدن مسیح از چشم‌انداز عطای روحانی خود می‌نگردد؛ چقدر سالم‌تر است که تنوع دیدگاهها را در میان خود درک کنیم، زیرا در این تنوع است که درکی متعادل به‌دست می‌آوریم از انتظاری که مسیح از ما دارد.

امید من این است که توانسته باشم فکر شما را در زمینه عطا‌های روحانی بر انگیزم و شما را تشویق کرده باشم تا اعضای کلیسایتان را در انجام خدمت مجهز سازید. پولس رسول ما را ترغیب کرده، می‌نویسد: ”بر حسب فیضی که به ما بخشیده شده است، دارای عطایای گوناگونیم“ (رومیان ۱۲: ۶، هزاره نو). گام بعدی طرح این سؤال است که چگونه می‌توانیم کشف کنیم که عطا‌های روحانی ما چیست. به این سؤال مهم در بخش بعدی خواهیم پرداخت.

کشف عطا‌های شخصی

”همچون کارگزاران امین بر فیض گوناگون خدا، یکدیگر را با هر عطایی که یافته‌اید، خدمت کنید“ (اول پطرس ۴: ۱۰، هزاره نو).

یکی از خصوصیات حیاتی رهبر مسیحی، این است که دیگران را برای خدمت مجهز سازد. در بخش اول این مجموعه، دیدیم که عدم آگاهی از عطا‌های روحانی، اغلب منجر به این مشکل می‌شود که ایماندار خود را با دیگران مقایسه کند، یا اینکه فرد عطا‌های دیگران را از دیدگاه عطای خاص خود مورد داوری و سنجش قرار دهد. عده‌ای نیز احساس عدم رضایت می‌کنند چرا که هیچگاه عطای منحصر به فردی را که خدا برای خدمت به ایشان داده، کشف نمی‌کنند. بنابراین، نخستین گام در جهت تجهیز کلیسا زمانی برداشته می‌شود که رهبر به این یقین برسد که باید خودش عطا‌های گوناگون را درست درک کند و سپس آن را به گله‌اش تعلیم دهد. در اول پطرس ۴: ۱۰، این تأیید وجود دارد که هر ایماندار از عطا‌هایی خاص برخوردار است. بر اساس درک درست کتاب مقدس، می‌دانیم که هر که عیسی را به‌عنوان نجات‌دهنده و خداوند بپذیرد، سکونت روح القدس را در خود خواهد داشت و روح القدس به وی یک یا چندین عطا ارزانی خواهد نمود. پطرس رسول ایماندار را سفارش می‌کند به اینکه همچون کارگزار یا پیشکار امین فیض خدا، از عطا‌های خود برای خدمت به دیگران استفاده کند. او ایماندار را فرا می‌خواند تا عطا‌های خود را کشف کند و سپس آنها را شکوفا سازد و به‌کار ببرد. در این مقاله، می‌خواهم فرایندی را تشریح کنم که به‌واسطه آن می‌توانیم عطا‌های روحانی خود را کشف کنیم و آنها را در بدن مسیح به‌کار بیندازیم.

شخصاً چه نیازی را تشخیص می‌دهیم؟

یکی از نخستین گامها در جهت کشف عطای روحانی خود، می‌تواند در نیازهایی باشد که شما خودتان در بدن مسیح تشخیص می‌دهید. همه همان نیازها را در کلیسا نمی‌بینند زیرا هر کس کلیسا را از عینک عطای خاص خود مورد ملاحظه قرار می‌دهد. از خودتان بپرسید چه نیازی در گروه شما واقعاً شما را نگران می‌سازد. من شخصاً بیشتر دغدغه کمبود تعلیم را دارم، لذا متوجه می‌شوم که نسبت به سایر معلمان حالتی انتقادی دارم؛ علتش این است که این یکی عطاهای روحانی من است. اخیراً در باره این موضوع با عضوی از یکی از کلیساهای محلی بحث می‌کردم که از شبانش انتقاد می‌کرد که چرا بیش از اینها به گله‌اش سرکشی نمی‌کند. وقتی به او گفتم که شاید این عطای خودش باشد که ملاقات‌ها را انجام دهد، تعجب کرد. برایم روشن شد که او انتظار داشت که شبانش از همه عطاها برخوردار باشد و به فکرش خطور نکرده بود که شاید دیگران در همان جماعت باشند که عطای رحمت و حتی عطای شبانی داشته باشند. در طول سالهایی که در مقام شبان خدمت کرده‌ام، بسیاری به من مراجعه کرده‌اند و نگرانی خود را در باره برخی از نیازها ابراز داشته‌اند. در دوران جوانی‌ام، احساس می‌کردم که باید همه کار برای همه انجام دهم، اما تجربه و درک بهتر کتاب مقدس به من آموخت که کسی را که به من مراجعه می‌کند، ترغیب کنم که وارد نوعی خدمت گردد.

عملاً وارد نوعی خدمت شویم

گام دوم این است که ایمانداران را تشویق کنیم که وارد نوعی خدمت شوند، زیرا فقط در حین انجام خدمت است که عطاهایمان تأیید می‌شوند. بعضی‌ها گویا در رؤیا هستند و فکر می‌کنند که عطاهای بسیاری دارند؛ اما به‌هنگام خدمت عملی است که ثابت می‌شود درست فکر می‌کنند یا نه. بعضی دیگر نیز هستند که فکر می‌کنند هیچ عطایی ندارند، اما وقتی مشغول انجام خدمتی می‌شوند، عطایشان آشکار می‌گردد. در اینجا است که تشخیص رهبر می‌تواند کارساز باشد، زیرا اگر بتواند احساس کند که عطای فرد چیست و او را تشویق کند تا خدمتی را شروع کند، آن شخص همیشه سپاسگزار او خواهد بود. در یکی

از کلیساهای من، مردی خجالتی بود که خیلی زود تشخیص دادم که عطایی برای خدمت دارد. آنانی که عطای خدمت دارند، معمولاً در پی جلب توجه نیستند، بلکه رضایت خود را از کمک به دیگران دریافت می‌کنند. این مرد دوست داشت کارهایی را انجام دهد که باعث می‌شد من از انجام آنها آزاد شوم. من توانستم او را به انجام برخی خدمات در کلیسا هدایت کنم.

نشانه‌های ارزیابی عطا‌های شخصی

گام سوم این است که به دیگران کمک کنیم تا عطا‌های خود را ارزیابی کنند، زیرا وقتی شخص مطابق عطا‌های خود خدمت می‌کند، چند نشانه نمودار می‌شود.

- کسی که مطابق عطای خود خدمت می‌کند، معمولاً از خدمت خود لذت می‌برد و از آن دلزده نمی‌شود. اخیراً بعد از ساعت‌ها موعظه در کنفرانسی، شخصی به من گفت: "حتماً خیلی خسته شده‌اید!" لحظه‌ای به این گفته فکر کردم و پی بردم که خسته نبودم، چون از کارم لذت برده بودم.

- کسی که مطابق عطا‌هایش خدمت می‌کند، معمولاً در عطا‌های خود ترقی کرده، در انجام آن‌های قوی‌تر می‌شود. او اشتیاق دارد در خدمتش استعلا بیابد. برای مثال، معلم بیشتر مطالعه می‌کند تا معلم بهتری بشود؛ واعظ به موعظه‌های بیشتری گوش می‌کند تا واعظ بهتری بشود؛ و مشاور ساعت‌ها به مشکلات مردم گوش می‌کند تا قادر شود بهتر بر اساس کتاب مقدس مشورت بدهد. توجه به این نکته بسیار مهم است، زیرا وقتی دیگران را در خدمتشان مورد ملاحظه قرار می‌دهید، مایل می‌شوید ایشان را تشویق به ترقی کنید.

- کسی که مطابق عطا‌هایش خدمت می‌کند، ثمرات روزافزونتری می‌بیند و دیگران نیز از خدمت او برکت می‌یابند؛ و این تأئیدی است نیرومند بر عطا‌های روحانی او. در یکی از کلیساهایی که خدمت می‌کردم، خانمی بود که معمولاً در جلسات سرود می‌خواند. گرچه صدای قوی‌ای نداشت، اما این عطای خاص را داشت که از طریق سرآییدن، امواج شادی را به دیگران منتقل کند. هر بار که سرودی می‌خواند، بسیاری نزدش می‌رفتند و به او می‌گفتند که چقدر از خدمتش برکت یافته‌اند.

عطای اصلی هر فرد

در مورد اینکه شخص می‌تواند از چند عطا برخوردار باشد و اینکه آیا خدا برای زمان‌های مختلف عطا‌های مختلف می‌دهد، بحث‌های زیادی هست. مشاهده شخصی من این بوده که خدا ممکن است عطا‌های مختلفی به شخص بدهد، اما بعضی از آنها فعال باشد و بعضی دیگر غیرفعال. تصور من این است که هر شخص عطای اصلی و انگیزش‌دهنده‌ای دارد که تاج خدمت او می‌گردد و اگر درست تشخیص داده شود، باعث برکت خواهد شد. در مقالات بعدی، به این عطا‌های اصلی و انگیزش‌دهنده خواهیم پرداخت و کمک خواهیم کرد تا هر کس عطای خاص خود را بیابد. فرموده پولس رسول را به تیموتاؤس فراموش نکنید که فرمود: ”به آن عطایی که در توست بی‌اعتنایی مکن“ (اول تیموتاؤس ۴: ۱۴، هزاره نو).

عطای نبوت

”بر حسب فیضی که به ما بخشیده شده است، دارای عطایای گوناگونیم. اگر عطای کسی نبوت است، آن را متناسب با ایمانش به کار گیرد“ (رومیان ۱۲: ۶، هزاره نو). هر ایمانداری به هنگام تولد تازه، عطایی روحانی دریافت می‌دارد تا آن را برای بنای بدن مسیح به کار گیرد. در خصوص نحوه طبقه‌بندی و تفسیر عطاهای روح القدس، مباحثات بسیاری وجود داشته است؛ من دو نحوه طبقه‌بندی آنها را اجمالاً خاطر نشان می‌سازم. برخی این سه دسته ارائه می‌دهند: الف) عطاهای گفتاری نظیر موعظه و تعلیم؛ ب) عطاهای خدمت نظیر رحم و شفقت؛ و ج) عطاهای نشانه که ماهیتی معجزه‌گونه دارند، نظیر شفا.

این طبقه‌بندی گرچه مفید است، اما به نظر من، طبقه‌بندی دیگری هست که به لحاظ درک نحوه عملکرد عطاها در جماعت محلی، مفیدتر می‌نماید. این طبقه‌بندی، نگرشی کاربردی دارد و عطاهای مذکور در رومیان ۱۲ را به این صورت دسته‌بندی می‌کند: نخست) عطاهای انگیزش‌دهنده نظیر نبوت، خدمت، تعلیم، تشویق، هدیه دادن، سازمان دادن، و رحم و شفقت. در این طبقه بندی، فرض بر این است که هر ایمانداری عطایی مشخص دارد که نقش انگیزش دادن روحانی را در پس خدمات خاص دارا است و نگرش شخص در عملی ساختن خدمت خود را تعیین می‌کند. دوم) عطاهای خدمت که فرصت‌هایی را برای خدمات خاص بوجود می‌آورد و انواع خدماتی را که ایماندار بر عهده خواهد گرفت، تعیین می‌کند. نمونه‌های چنین عطاهایی، خدمت رسولان، انبیاء، معلمین، مدرسانان، شفا دهندگان و غیره می‌باشد. سوم) عطاهای متجلی‌شونده که قابلیت‌های خاصی را برای خدماتی مخصوص به دست می‌دهد. جزو این دسته، تجلی قدرت الهی را به صورت کلام حکمت، کلام علم، ایمان و غیره مشاهده می‌کنیم.

ما بررسی خود را با عطا‌های انگیزش‌دهنده، آن گونه که در رومیان ۱۲:۳-۱۶ آمده، آغاز می‌کنیم، زیرا به باور بنده، بسیار مهم است که تشخیص دهیم خدا هر یک از ما را به چه شکلی برای خدمت مسیحی انگیزش می‌دهد. در این بخش از رساله رومیان، به هفت عطا اشاره شده؛ ما در این مقاله، بررسی خود را با عطا‌ی نبوت شروع می‌کنیم (آیه ۹).

نبوت در عهدعتیق

برای درک بهتر عطا‌ی روحانی نبوت، لازم است نقش انبیا را در عهدعتیق بررسی کنیم. خدمت ایشان این بود که کلام خدا را با شجاعت اعلام کنند، طوری که با زندگی قوم خدا انطباق بیابد. همین تأکید را در عهدجدید مشاهده می‌کنیم: ”آن که نبوت می‌کند، با انسانهای دیگر، برای بنا، تشویق و تسلی‌شان سخن می‌گوید“ (اول قرنثیان ۱۴:۳). دومین عنصر موجود در نبوت‌های عهدعتیق، بیان آن چیزی است که در انتظار قوم خدا است. این عنصر را در پیشگویی اشعیا در خصوص جزئیات ولادت خداوند عیسی می‌بینیم و بدینسان بر هویت او تأکید گذارده می‌شود. در عهدجدید، پیشگویی آینده را کمتر می‌بینیم، و بیشتر شاهد اعلام کلام خدا هستیم؛ اما هشدار جدی داده شده که به آن چه که قبلاً در کتاب‌مقدس مکشوف شده، چیزی اضافه نشود یا چیزی از آن کاسته نگردد (مکاشفه ۱۸:۱۹-۲۲). به‌طور خلاصه، کسی که عطا‌ی نبوت دارد، این قابلیت روحانی را تحت کنترل روح‌القدس دریافت داشته که کلام خدا را با چنان قدرت و وضوحی بیان کند که باعث ایجاد الزام و یقینی عمیق در کلیسا گردد.

خصوصیات نبی

بباید اکنون به بررسی خصوصیات ویژه شخصی بپردازیم که دارای عطا‌ی نبوت است؛ به این ترتیب، خواهیم توانست تشخیص دهیم که آیا شخص دارای این عطا هست یا نه. پطرس رسول نمونه خوبی است از کسی که از این عطا برخوردار می‌باشد. هم‌او بود که باشهامت در روز پنطیکاست موعظه کرد و هم‌او بود که با فریبکاری حنائیا و سفیره

مقابله نمود. وقتی پیشینه خدمت او را از نظر می‌گذرانیم، خصوصیات ذیل را در او مشاهده می‌کنیم.

سریع و صریح سخن می‌گویند

انبیا اهل سخن گفتن هستند و آنچه را که درست یا نادرست می‌انگارند، سریع بیان می‌کنند. پطرس نظرات خود را صریحاً بیان می‌داشت و این کار را اغلب شتابزده انجام می‌داد، یعنی ظاهراً پیش از آنکه فکر کند، سخن می‌گفت. اگر عطای شما نبوت است، به احتمال زیاد، سریع و صریح سخن می‌گویید.

سریع قضاوت می‌کنند

انبیا گرایش دارند که سریع قضاوت کنند، حتی پیش از آنکه همه اطلاعات لازم را در دست داشته باشند. پطرس با اصرار از عیسی خواست که به اورشلیم نرود؛ در ضمن، او نخستین کسی بود که گفت هرگز به خداوندش خیانت نخواهد کرد.

باعث رنجش می‌شوند

انبیا ممکن است با خطاهای اطرافیان و اعضای کلیسا به طرزی دردآور مقابله کنند. این خصوصیت را در نحوه مقابله پطرس با حنانیا و سفیره در فصل ۵ کتاب اعمال مشاهده می‌کنیم. اگر شخصی را می‌شناسید که این عطا را دارد، اغلب از سوی ایشان زخمی می‌شوید و احساس می‌کنید که به شکل خاصی دیگران را از خود می‌رنجانند. به همین دلیل است که خدا اغلب در کنار نبی، کسی را قرار می‌دهد که عطای رحمت و شفقت داشته باشد.

سازش‌ناپذیرند

انبیا در استفاده از کتاب مقدس، سازش‌ناپذیرند. به فرمایش پطرس به حنانیا توجه کنید: ”تو نه به انسان، بلکه به خدا دروغ گفتی!“ (اعمال ۵: ۴). اگر واعظ کلیسای شما عطای نبوت دارد، می‌تواند با گناه و بی‌عدالتی بسیار سخت برخورد کند، طوری که بسیاری از

رفتار عاری از ملاطفت او شاکی شوند. انبیا ممکن است بسیار شریعت‌گرا باشند، خصوصاً وقتی که در جسم عمل می‌کنند و نه در روح القدس.

وفادارند

انبیا معمولاً به عقاید و به مردم بسیار وفادارند و خیلی سخت می‌توانند بپذیرند که اشتباه می‌کنند. پطرس عیسی را مطمئن ساخت که هرگز به او خیانت نخواهد کرد؛ و وقتی خیانت کرد، پذیرش آن برایش بسیار دردناک بود. تنها راه برای متقاعد کردن یک نبی به پذیرش خطایش، این است که آیات کتاب مقدس را به او یادآوری کنید و برای الزام روح القدس دعا کنید.

از رنج استقبال می‌کنند

انبیا از رنج کشیدن به‌خاطر راستی به‌گونه‌ای شگفت‌انگیز استقبال می‌کنند. در فصل ۵ اعمال، وقتی پطرس را بازداشت کردند، گفت: ”خدا را باید بیش از انسان اطاعت کرد“ (آیه ۲۹). بعداً در همان فصل می‌خوانیم که رسولان شادی کردند زیرا شایسته شمرده شدند که به‌خاطر نام او متحمل رسوایی شوند (آیه ۴۱). نبی معمولاً برای خود افتخار می‌داند که مردم با پیامش مخالفت کنند، زیرا بر این باور است که این امر بیشتر تأیید می‌کند که او یکه و تنها برای خدا ایستاده است.

متقاعدکننده سخن می‌گویند

انبیا این قابلیت را دارند که به‌هنگام اعلام کلام خدا، بسیار متقاعدکننده باشند. وقتی پطرس این موعظه الزام‌آور را برای شنوندگان یهودی خود ایراد کرد، خدا هزاران نفر را به ایمان رهنمون شد: ”آن مرد بنا بر مشیت و پیشدانی خدا، به شما تسلیم کرده شد و شما به دست بی‌دینان بر صلیب کشیده، کشتید“ (اعمال ۲: ۲۳). انبیا با شور و حرارت و قدرت بسیار موعظه می‌کنند و شنوندگان خود را به گناه و نیازشان به نجات ملزم می‌سازند و به این ترتیب، برکتی برای کلیسا هستند.